

шабытчыкам, роля ж выхавальцы з'яўляецца для яе не заўсёды галоўнай.

Глыбокая павага дзяцей да дзеда і бабуі ў сям'і беларусаў - адзін з заветаў народнай педагогікі. Дзеці павінны былі даглядаць бацькоў да старасці, клапаціцца аб іх і шанавалі. У наш час вельмі частымі з'яўляюцца выпадкі зняважлівых адносін да старых, нежаданне мірыцца з іх патрабаваннямі.

Такім чынам, агульны агляд традыцыйнага сямейнага выхавання і параўнанне з сучасным станам традыцыйнага выхавання дае нам падставу сцвярджаць, што сацыяльныя педагогі, якія працуюць з чалавекам, павінны вельмі сямейна-бытавую культуру беларусаў, іх звычкі і традыцыі, народныя прыёмы выхавання.

Прапаную ўвесці ў вучэбныя праграмы наступныя дысцыпліны: "Сям'язнаўства", "Этнапедагогіка", "Методыка арганізацыі і правядзення сямейнага адпачынку".

Баравік Р.І.,
канд.мастацтвазнаўства,
дацэнт

ПРАБЛЕМЫ ВЫКЛАДАННЯ РЭЖЫСУРЫ І МАЙСТЭРСТВА АКЦЁРА НА ПЕРШЫМ КУРСЕ ВА УНІВЕРСІТЭЦЕ КУЛЬТУРЫ

У шэрагу пытанняў, звязаных з тэатральнай адукацыяй, на мой погляд, пытанні прафесійнага выхавання рэжысёра і акцёра з'яўляюцца найбольш надзённымі. Ёсць многа пунктаў спадзявання на тое, як патрэбна расціць будучага спецыяліста. Адны лічаць, што людзей гэтай прафесіі наогул не трэба вучыць, таму што яны практычнага характару, а ведаў дастаць само жыццё. Другія прытрымліваюцца працілеглай думкі: будучаму спецыялісту неабходна прывіваць прафесійныя навыкі толькі ў школе. Трэція прытрымліваюцца думкі аб тым, што навучэнцы тэатральнай спецыялізацыі павінны быць свайго роду чалавечкамі ў вопытнага майстра.

Аналізуючы мноства думак і праграм у мастацтве, мы вылучаем сістэму Станіслаўскага, якая адкрыла для тэатральнага мастацтва свету не толькі новыя творчыя накірункі, але і стымулявала ўзнікненне новых метадаў выхавання людзей тэатральных прафесій. На апошнія мы і арыентуемся.

Праблемы адукацыі ва ўмовах універсітэцкай

рэчаіснасці патрабуюць ад нас узяцця да агульнапрафесійнага ўзроўню як студэнтаў, так і выкладчыкаў. Якія ж пытанні тэарэтычнага і практычнага плана паўстаюць перад намі сёння?

Перш за ўсё гэта, вядома, прафесійны ўзровень самога выхавальцы, яго імкненне да тэарэтычнага асэнсавання сваёй практычнай дзейнасці, яе ўдасканаленне. Трэба быць не проста чалавекам з тэатральнай адукацыяй, а таленавітай асобай, майстрам сваёй справы, бо прафесійны лёс будучых спецыялістаў залежыць ад таго, на што і як накіруе ўвагу сваіх вучняў настаўнік. У сувязі з гэтым востра паўстае і пытанне фарміравання агульна-адукацыйных педагогічных груп і асабліва іх стварэнне на першых курсах рэжысёрскай спецыялізацыі.

Першы курс для ўчарашняга выпускніка школы з'яўляецца своеасаблівым чысцілішчам, дзе яго чакаюць самыя розныя неспадзяванасці. У працэсе вучобы ён можа адкрыць сябе як асобу, чалавека, які пасвечаны ў таямніцы мастацтва альбо расчаравана і пайсці незразумелым і пакрыўджаным на ўсё жыццё. Вось чаму так важна, каб ужо з першых крокаў студэнты адчувалі сябе самастойнымі творцамі. Дапамагчы ім у гэтым пад сілу толькі тым педагогам, якія разумеюць сілу мастацтва, а не тыя, якіх лёс выпадкова сабраў разам.

Студэнцкая ж група, з'яўляючыся своеасаблівай вучэбна-творчай адзінкай, таксама павінна імкнуцца да вяршынь мастацтва. Авалодванне імі пачынаецца ўжо з першага курса. У сувязі з гэтым паўстае праблема нашых абітурыентаў.

Як і раней, да нас часам трапляюць выпадковыя людзі. Галоўнае для іх - атрымаць дыплом. А для некаторых універсітэцкія гады з'яўляюцца своеасаблівым трамплінам для бізнесу, уладкавання асабістага жыцця і г.д. Таму ўжо на першым курсе неабходна пазбавіцца ад тых, хто аб'ектыўна з'яўляецца разбуральнікам вучэбна-творчага працэсу. Выпадковым людзям у мастацтве ніякая звышсучасная методыка выхавання і нават самы высокі прафесійны ўзровень выкладчыкаў не дапамогуць.

У кожнай галіне чалавечай дзейнасці ёсць свае арыенціры. Для нас яны вызначаюцца таленавіта-прафесійнай асобай выкладчыка, здольнай і працавітай асобай студэнта, сучаснай металогіяй выкладання рэжысуры і акцёрскага майстэрства ва ўмовах універсітэцкай рэчаіснасці.